

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1506/2021
22.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Иван Савић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Станимир Виденов, адвокат из ..., ради иселења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5535/20 од 15.10.2020. године, у седници одржаној дана 22.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле АА из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5535/20 од 15.10.2020. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиле АА из ... и тужене ББ из ..., за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 25240/2019 од 16.01.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле, па је обавезана тужена да се са свим лицима и стварима исели из стана – гарсоњере број ..., који се налази у стамбеној згради у ..., ... број ..., те да стан слободан од лица и ствари преда тужилци у државину. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 112.700,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке па до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж 5535/20 од 15.10.2020. године, ставом првим изреке, преиначио пресуду Првог основног суда у Београду П 25240/2019 од 16.01.2020. године, у ставу првом изреке, тако што је одбио тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужена обавезе да се исели са свим лицима и стварима из стана - гарсоњере број ..., која се налази у стамбеној згради број ... у ... и да стан слободан од лица и ствари преда тужилци у државину, као неоснован. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 25240/2019 од 16.01.2020. године, тако што је тужилца обавезана да туженој плати трошкове првостепеног и другостепеног поступка у износу од 135.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Трошкове поступка по ревизији је тражила опредељено.

Тужена је суду доставила одговор на ревизију тужилце. Трошкове поступка по ревизији је тражила опредељено.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20) и утврдио да је ревизија тужилце неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреда из става 1. тог члана Закона, пред другостепеним судом, која би могла да утиче на доношење законите и правилне одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је, у својству даваоца издржавања, закључила са сада покојном ВВ из ..., у својству примаоца издржавања, уговор о доживотном издржавању дана 14.06.1996. године, оверен пред Првим општинским судом у Београду под бројем ЗР .../... . Тим уговором, тужилца се обавезала да свакодневно брине о примаоцу издржавања, да је негује у случају болести, набавља јој животне намирнице, по потреби лекове, да је сахрани о свом трошку, а прималац издржавања да, у накнаду за те услуге, тужилци пренесе својину за гарсоњери број ..., површине 24 м² која се налази у стамбеној згради број ... у ..., у ... . Заједница живота, тим уговором, није угорена, а уговорне стране су живеле у различитим местима. Прималац издржавања, покојна ВВ је, дана 16.02.2005. године, поднела Другом општинском суду у Београду тужбу у парници П 918/05 ради раскида наведеног уговора о доживотном издржавању, закљученог са тужилцом, због неизвршавања обавеза даваоца издржавања, а та парница је у прекиду, имајући у виду да је покојна ВВ преминула дана 29.08.2008. године. Тужена се о покојној ВВ старала почев од 2004. године, пошто су биле комшинице јер станују у истој згради, па је покојна ВВ, као прималац издржавања, са туженом и њеним супругом ГГ у својству давалаца издржавања, закључила уговор о доживотном издржавању који је оверен пред Првим општинским судом у Београду под бројем ЗР .../... дана 19.02.2008. године, а који за предмет има исти, овде предметни, стан. Тужена је у државини предметног стана почев од 2004. године, када је почела да се брине о покојној ВВ, па јој је она предала кључеве стана. Тужена је знала да је покојна ВВ, претходно закључила уговор о доживотном издржавању са тужилцом, а знала је и да је покојна ВВ поднела тужбу суду ради раскида тог уговора.

Врховни касациони суд налази да је другостепени суд, код утврђеног чињеничног стања, правилно преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужилце којим је она тражила да суд тужену обавезе да се исели, са свим лицима и стварима, из предметног стана и да га, слободног од лица и ствари, преда тужилци у државину, као неоснован.

Одредбом члана 41. став 2. Закона о основама својинскоправних односа прописано је да када се два лица сматрају претпостављеним власницима исте ствари,

јачи правни основ има лице које је ствар стекло теретно у односу на лице које је ствар стекло бестеретно. Ако су правни основи ових лица исте јачине, првенство има лице код кога се ствар налази.

У конкретном случају, парничне странке имају исти основ стицања предметног стана, двострано теретне уговоре о доживотном издржавању. Како тужена, поред правног основа за стицање права власништва има и закониту и савесну државину предметног стана, следи да је она јача у праву, па је тужбени захтев тужиље неоснован.

Неосновани су наводи ревизије тужиље да тужена није могла да стекне било каква права на предметном стану имајући у виду да је покојна ВВ тим станом већ располагала претходно закљученим уговором о доживотном издржавању са тужиљом. Супротно наводима ревизије тужиље, она је у тренутку закључења уговора о доживотном издржавању са покојном ВВ, стекла облигационо право, пошто је пренос својине на стану у власништву примаоца издржавања одложен до тренутка примаочеве смрти. То значи да је покојна ВВ, као власник предметног стана, имала право да њиме располаже, што је она и учинила закључењем другог уговора о доживотном издржавању са туженом. У тој ситуацији Законом о основама својинскоправних односа је, горе цитираном одредбом, прописано јаче право на посед, односно да првенство има лице код кога се ствар налази, а то је тужена.

Наводима ревизије тужиље о томе да она није скривила разлоге за раскид уговора о доживотном издржавању, већ да је покојна ВВ једнострано одбила да прима издржавање, те да нису испуњени законски услови за раскид уговора који је она закључила са покојном ВВ, не доводи се у сумњу правилност побијане пресуде. Предмет ове парнице није раскид уговора о доживотном издржавању, нити је побијана пресуда заснована на тој чињеници, него је заснована на јачем праву на посед савесног стицаоца коме је непокретност предата у државину.

Неосновани су наводи ревизије да је тужена несавесна, јер је знала да је прималац издржавања претходно закључила уговор о доживотном издржавању са тужиљом. Супротно томе, то што је тужена знала за постојање тог уговора, није доказ њене несавесности, пошто је она такође знала да је покојна ВВ поднела тужбу суду за раскид тог уговора, имајући у виду да ју је, почев од 2004. године издржавала тужена и њен супруг, када је тужиља престала да то чини. Тужена државину предметног стана није стекла злоупотребом поверења него тако што јој је кључеве предметног стана добровољно предала његова власница. Због тога, тужиља неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке, донео у смислу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Трошкови поступка по ревизији тужиље нису признати, јер она у том поступку није успела, па јој не припада право на накнаду трошкова, сходно одредби члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, док туженој ти трошкови нису били потребни, у смислу одредбе члана 154. став 1. истог Закона.

На основу тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео у смислу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић